

stuk **1988** (2012-2013) – Nr. 1
ingediend op 12 april 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

- 1° de overeenkomst tussen België en Denemarken tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 16 oktober 1969, zoals gewijzigd en aangevuld door de protocollen van 27 september 1999 en 7 juli 2009;
- 2° het protocol tot wijziging van de overeenkomst, vermeld onder 1°, zoals gewijzigd, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken

van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag (DBV) met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, §5, van de OESO-modeltekst. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principieel voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. Versnelling van het proces

De groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de ‘grijze lijst’ van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de grijze lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de ‘witte lijst’ met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (‘Tax Information Exchange Agreements’, TIEA’s) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

1.5. De beleidsmatige en juridische context in de Europese Unie

Op het vlak van de administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, heeft de Raad van de Europese Unie twee richtlijnen aangenomen.

Richtlijn 77/799/EEG van 19 december 1977 die betrekking heeft op de wederzijdse bijstand tussen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het vlak van de directe belastingen, bepaalt in principe dat de lidstaten verplicht zijn om alle inlichtingen uit te wisselen die hen van nut kunnen zijn voor een juiste vaststelling van de belastingschuld op het gebied van de belastingen naar het inkomen en het vermogen. Die verplichting geldt evenwel slechts voor de lidstaten wanneer de inlichtingen waarvan de mededeling wordt gevraagd, kunnen worden verkregen op grond van hun binnenlandse wetgeving. Richtlijn 77/779/EEG is momenteel aan herziening toe. Op 2 februari 2009 stelde de Europese Commissie een ontwerp van richtlijn voor om de geldende richtlijn te vervangen en er tegelijkertijd het OESO-model in op te nemen. Dit resulteerde in richtlijn 2011/16/EU van de Raad van 15 februari 2011 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen en tot intrekking van richtlijn 77/799/EEG. Deze richtlijn somt alle inkomsten en vermogensbestanddelen op die vallen onder een automatische gegevensuitwisseling. De EU-lidstaten zullen zich niet langer kunnen verschuilen achter hun bankgeheim om te weigeren gevraagde inlichtingen te verstrekken.

Richtlijn 2003/48/EG van 3 juni 2003 betreft de belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling (de ‘Spaarrichtlijn’). Het doel van die richtlijn is te verzekeren dat de intrest die in een lidstaat wordt toegekend aan uiteindelijk gerechtigden die natuurlijke personen zijn en die hun fiscale woonplaats in een andere lidstaat hebben, daadwerkelijk overeenkomstig het intern recht van laatstgenoemde lidstaat worden belast. De richtlijn raadt aan om daartoe een beroep te doen op de automatische uitwisseling van inlichtingen.

De Europese Commissie nam op 28 april 2009 een mededeling aan waarin de maatregelen worden geïnventariseerd die de lidstaten moeten nemen ter bevordering van goed bestuur in belastingzaken¹. Die maatregelen hebben betrekking op het verbeteren van transparantie en de uitwisseling van inlichtingen en het voortgaan op de weg van eerlijke concurrentie in belastingzaken. Op 10 februari 2010 nam het Europees Parlement een resolutie aan over de bevordering van goed bestuur in belastingzaken².

1.6. De beleidsmatige en juridische context in België qua uitwisselen van inlichtingen

De federale overheid had de voorbije jaren de intentie om de oneigenlijke gewestbelastingen binnen de werkingssfeer van artikel 26 van het basisverdrag van 1969 te brengen, maar enkel voor zover de federale overheid nog altijd instaat voor de inning ervan. Buiten de werkingssfeer van dit artikel 26, dat door het protocol van 2009 wordt vervangen, zouden dan de oneigenlijke gewestbelastingen vallen, waarvan een gewest de inning al heeft overgenomen, of de eigenlijke gewestbelastingen. De federale overheid koos voor die aanpak, om haar controleopdracht in de best mogelijke omstandigheden te kunnen vervullen. Uitgaande van die focus, heeft de federale overheid de voorliggende verdragstekst onderhandeld en ondertekend, zonder de medewerking van de gemeenschappen en de gewesten.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft echter gesteld dat indien in het protocol of het avenant ook gewag wordt gemaakt van “belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten”, deze bepaling niet alleen is beperkt tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd.

¹ COM(2009)201.

² Zie <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2010-0020+0+DOC+XML+V0//NL>.

2. Ontstaan van de protocollen

2.1. *Het protocol van 1999 tot wijziging en aanvulling van het dubbelbelastingverdrag van 1969*

België en Denemarken ondertekenden op 16 oktober 1969 een overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen. De overeenkomst volgde zo getrouw mogelijk de bepalingen van het OESO-modelverdrag en vertoonde dan ook over het algemeen hetzelfde patroon als gelijksoortige verdragen die België rond die tijd sloot met Zweden, Duitsland, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk, Japan en Griekenland. De overeenkomst werd goedgekeurd bij de wet van 11 december 1970 en is op 31 december 1970 in werking getreden.

De onderhandelingen met het oog op het sluiten van een wijzigend protocol werden in 1984 aangevat op uitdrukkelijk verzoek van de Deense overheid ten gevolge van de invoering in Denemarken, vanaf 1 januari 1982, van een belasting op de inkomsten uit de exploratie en exploitatie van koolwaterstoffen. De Deense overheid beoogde de inlassing in de bestaande overeenkomst van een bijzondere belastingregeling die Denemarken in staat zou stellen die nieuwe belasting ook daadwerkelijk te heffen met betrekking tot inkomsten zowel uit 'offshore'-activiteiten als uit 'onshore'-werkzaamheden van Belgische ondernemingen. Men slaagde er niet in tot een compromis te komen. Het duurde tot 1992 vooraleer nieuwe gesprekken plaatsvonden die met de parafering van een ontwerpprotocol werden afgerond. Het sluiten van het protocol werd ook benut om sommige verdragsbepalingen te actualiseren. Het protocol werd op 27 september 1999 ondertekend. Het werd goedgekeurd bij de federale wet van 27 februari 2003 en is op 25 april 2003 in werking getreden.

2.2. *Het protocol van 2009*

De overeenkomst, zoals gewijzigd, werd op verzoek van de federale regering herzien. Dat verzoek volgde op de beslissing van de regering om de werkingsfeer van de internationale administratieve bijstand uit te breiden tot de bankgegevens en maakt deel uit van een wereldwijd proces ter versterking van de internationale samenwerking in belastingzaken.

De federale overheid stuurde op 2 april 2009 een ontwerp van wijzigend protocol naar de bevoegde Deense overheid die op 12 mei 2009 positief reageerde. De ontwerptekst werd op 8 juni 2009 geparafeerd.

3. Inhoud van de protocollen

3.1. *Het protocol van 1999 tot wijziging en aanvulling van het dubbelbelastingverdrag van 1969*

Het protocol wijzigt het dubbelbelastingverdrag dat België en Denemarken in 1969 ondertekenden, of het zorgt voor de aanvulling ervan. De lijst van de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is, werd geactualiseerd, de bepalingen met betrekking tot de belastingregeling van dividenden werden aangepast aan een EU-richtlijn en de term 'dividenden' werd gewijzigd om de beide verdragspartijen in staat te stellen hun maatregelen tegen 'onderkapitalisatie' toe te passen. Voorts zijn er wijzigingen in de artikelen met betrekking tot intrest, zitpenningen in vennootschappen en pensioenen. Het protocol voegt een nieuw artikel 20bis toe dat handelt over werkzaamheden buitengaats in verband met de exploratie of exploitatie van koolwaterschappen. Ook werden de regels die van toepassing zijn met het oog op het vermijden van dubbele belasting, gemoderniseerd. Tot slot werden enkele bepalingen aangepast om het artikel over non-discriminatie meer in overeenstemming te brengen met de bepalingen van andere DBV's.

3.2. *Het protocol van 2009*

Het protocol wijzigt artikel 26 van de overeenkomst van 1969, zoals gewijzigd en aangevuld door het protocol van 1999. Dat artikel voorziet de uitwisseling van inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de bepalingen van de overeenkomst, of voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort of benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten, voor zover de belastingheffing waarin de nationale wetgeving voorziet, niet in strijd is met de overeenkomst. Ook de uitwisseling van bankgegevens is mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een staat niet toestaat dat die inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. Een staat moet de ontvangen inlichtingen op dezelfde manier geheim houden als die welke hij heeft verkregen onder toepassing van zijn binnenlandse wetgeving. De aangezochte staat is niet verplicht inlichtingen te verstrekken die hij volgens zijn wetgeving of in de normale gang van zijn administratieve praktijk niet zou kunnen verkrijgen voor zijn eigen doeleinden.

4. **Belang voor Vlaanderen**

De protocollen tot wijziging van het dubbelbelastingverdrag handelen over het geheel van gewestbelastingen, dit wil zeggen zowel die welke zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gewesten (zouden) heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent.

Voor de vestiging van sommige belastingen die de gewesten zelf heffen, zou het nu al nodig kunnen zijn inlichtingen van andere staten te verkrijgen.

De protocollen van 1999 en 2009 tussen België en Denemarken zijn van gemengde aard: het protocol van 1999 bepaalt in zijn eerste artikel dat het toepassingsgebied zich uitstrekt tot de personenbelasting in België, onder andere met inbegrip van voorheffingen, zoals de onroerende voorheffing, en het protocol van 2009 bepaalt in zijn eerste artikel dat het uitwisselen van inlichtingen slaat op belastingen van elke soort en benaming, zodat ook de belastingen daartoe behoren, die zouden kunnen worden geheven door de gemeenschappen op basis van de grondwettelijke autonomie inzake fiscaliteit. Bijgevolg ontberen de beide protocollen de goedkeuring van de Vlaamse overheid. Bovendien wijzigen de protocollen het dubbelbelastingverdrag van 1969 in die mate, dat de drie akten niet afzonderlijk van elkaar toepassing vinden.

Het dubbelbelastingverdrag van 1969 werd door België al geratificeerd vóór de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten (Financieringswet) en van de bijzondere wet van 5 mei 1993 betreffende de internationale betrekkingen van de gemeenschappen en de gewesten, die op 18 mei 1993 in werking trad. Hierdoor is Vlaanderen, in de mate dat het bevoegd zou zijn voor verbintenissen in dit dubbelbelastingverdrag, eertijds rechtsopvolger van de federale overheid geworden. De twee protocollen tot wijziging en aanvulling van het oorspronkelijke verdrag, daarentegen, werden niet voor 18 mei 1993 geratificeerd door de federale overheid. Bijgevolg is de Vlaamse overheid, wat zijn bevoegdheden als gewest en/of gemeenschap betreft, in deze twee protocollen geen rechtsopvolger geworden van de federale overheid.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

1. **Het protocol van 1999**

Artikel 1 moderniseert de lijst van de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is. Voor België wordt het DBV via dit protocol van toepassing op de traditionele inkom-

stenbelastingen, met inbegrip van de voorheffingen, de opcentiemen en de aanvullende belastingen op de personenbelasting.

Artikel 2 wijzigt de omschrijving van België en Denemarken en de definitie van ‘bevoegde autoriteit’. Voor België is de directeur-generaal der Directe Belastingen bevoegd. Er werd een nieuwe term toegevoegd, namelijk ‘internationaal verkeer’.

Artikel 3 wijzigt de definitie van ‘verblijfhouder van een overeenkomstsluitende staat’.

Artikel 4 schrapt een paragraaf in artikel 7 inzake winsten van ondernemingen.

Artikel 5 vervangt een paragraaf in artikel 8 over de exploitatie van schepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer.

Artikel 6 past de bepalingen met betrekking tot de belastingregeling voor dividenden aan aan de EG-richtlijn betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen. De definitie van ‘dividenden’ werd gewijzigd om de verdragspartijen in staat te stellen hun maatregelen tegen ‘onderkapitalisatie’ toe te passen.

Artikel 7 wijzigt artikel 11 over renten. Het maximumtarief van de bronbelasting in de staat waaruit de rente afkomstig is, wordt vastgesteld op 10% van het brutobedrag van de rente.

Artikel 8 wijzigt in artikel 13 (vermogenswinsten) de paragraaf over winsten uit de vervreemding van schepen of luchtvaartuigen of winsten verkregen uit de vervreemding van schepen, luchtvaartuigen, sleepboten of duwboten die worden gebruikt in verband met werkzaamheden buitengaats.

Artikel 9 brengt artikel 16 (vennootschapsleiding) in overeenstemming met de clausules die in door België gesloten overeenkomsten zijn vastgelegd.

Artikel 10 bevat een bepaling met betrekking tot particuliere pensioenen die afwijkt van de normale regeling van het OESO-modelverdrag. Er werd ook een bepaling opgenomen waardoor de bronstaat de mogelijkheid krijgt belastingen te heffen van de pensioenen en uitkeringen die worden betaald aan vroegere inwoners van die staat en die zijn gevormd door premies die voor de belastingheffing in die staat aftrekbaar waren of er niet als belastbare inkomsten worden beschouwd.

Artikel 11 voegt een nieuw artikel 20bis toe dat handelt over werkzaamheden buitengaats in verband met de exploratie of exploitatie van koolwaterstoffen.

Artikel 12 vervangt in artikel 22 (belastingheffing naar het vermogen) de paragraaf over het belasten van schepen, luchtvaartuigen en boten die worden gebruikt in verband met werkzaamheden buitengaats.

Artikel 13 moderniseert de regels die van toepassing zijn met het oog op het vermijden van dubbele belasting.

Artikel 14 zorgt voor de aanpassing van enkele bepalingen om het artikel over non-discriminatie (artikel 24) meer in overeenstemming te brengen met de bepalingen van andere door België gesloten DBV's.

Artikel 15 schrapt paragraaf 1 van artikel 28 die stelt dat de verdragsbepalingen in geen enkel geval de fiscale voorrechten aantasten van leden van diplomatieke zendingen of consulaire posten.

Artikel 16 regelt de inwerkingtreding en de toepassing van het protocol.

2. Het protocol van 2009 tot wijziging van de overeenkomst van 1969, zoals gewijzigd en aangevuld door het protocol van 1999

Het protocol telt drie artikelen.

Artikel 1 wijzigt artikel 26 van de overeenkomst dat handelt over de uitwisseling van inlichtingen.

Paragraaf 1 voorziet de uitwisseling van inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de bepalingen van de overeenkomst. Deze paragraaf handelt tevens over de inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort of benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten of de Deense lokale gemeenschappen. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2.

Paragraaf 2 stelt dat de door een staat ontvangen inlichtingen op dezelfde manier geheim worden gehouden als die welke door die staat zijn verkregen onder toepassing van zijn binnenlandse wetgeving. Zij worden enkel ter kennis gebracht van personen en overheden die betrokken zijn bij de vestiging of invordering van de belastingen. Die personen en overheden mogen de informatie enkel gebruiken met het oog op het uitoefenen van hun opdracht, maar zij mogen er wel melding van maken tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen. Niettegenstaande dit alles mag een staat de ontvangen inlichtingen aanwenden voor andere doeleinden indien zij overeenkomstig de wetgeving van beide verdragspartijen voor die doeleinden mogen worden gebruikt en indien de bevoegde overheid van de aangezochte staat zijn toestemming geeft.

Paragraaf 3 handelt over sommige beperkingen ten gunste van de aangezochte staat bij de uitwisseling van inlichtingen. De aangezochte staat is met name niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die: 1° afwijken van de wetgeving en de administratieve praktijk; 2° die hij volgens zijn wetgeving of in de normale gang van zijn administratieve praktijk niet zou kunnen verkrijgen voor zijn eigen doeleinden; of 3° die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen of in strijd zijn met de openbare orde.

Op grond van paragraaf 4 moet de aangezochte staat de middelen aanwenden waarover hij inzake het inwinnen van inlichtingen beschikt, zelfs als die inlichtingen enkel van nut zijn voor de andere staat. Een verdragspartij mag de beperkingen waarin paragraaf 3 voorziet, in geen geval aldus uitleggen dat zij kan weigeren inlichtingen te verstrekken omdat zij er geen binnenlands belang bij heeft. Die paragraaf brengt voor België geen nieuwe verplichtingen mee want, zoals dat het geval is voor de meeste OESO-lidstaten, was de Belgische praktijk reeds in overeenstemming met die regels.

Paragraaf 5 maakt de uitwisseling van welbepaalde inlichtingen, meer bepaald bankgegevens, mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een overeenkomstsluitende staat niet toestaat dat bewuste inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. De eerste zin van die paragraaf stemt overeen met paragraaf 5 van artikel 26 van het OESO-model. De tweede zin bepaalt overigens dat de belastingadministratie van de aangezochte staat, teneinde de gevraagde inlichtingen te kunnen meedelen, de bevoegdheid heeft om inlichtingen te verkrijgen en om een onderzoek in te stellen of om derden of belastingplichtigen te verhoren, en dit niettegenstaande elke andersluidende bepaling in zijn binnenlandse belastingwetgeving. De Belgische belastingadministratie mag de bankgegevens die zij ten behoeve van de Deense autoriteiten heeft verkregen, niet

gebruiken voor haar eigen doeleinden en ze mag ook geen belasting vestigen op basis van die inlichtingen in strijd met het binnenlands recht. De overeenkomst wijkt immers enkel van het binnenlands recht af voor zover zulks nodig is voor het verwerven van inlichtingen ten behoeve van de Deense autoriteiten. De bevoegde Belgische overheid is daarentegen in de mogelijkheid om inlichtingen te verkrijgen die in het bezit zijn van in Denemarken gevestigde bankinstellingen om een belastingplichtige aan de Belgische belasting te onderwerpen.

Bij de nieuwe tekst van paragraaf 5 zijn twee terminologische opmerkingen vereist. In de Nederlandstalige tekstversie is sprake van “een persoon die werkzaam is in de hoedanigheid van (...) zaakwaarnemer”, wat niet helemaal overeenstemt met de Franse verdragtekst waarin men spreekt van “une personne agissant en tant {que} (...) fiduciaire”. De term ‘zaakwaarnemer’ moet men ruim begrijpen als ‘beheerder’ of ‘trustee’. Verder in dezelfde paragraaf van de Nederlandstalige tekst moet men de woordengroep “eigen-domsbelangen in een persoon” lezen als “eigendomsrechten van een persoon” (de Franse tekstversie luidt correct “droits de propriété d’une personne”).

Artikel 2 bepaalt dat het protocol in werking treedt op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het protocol zijn van toepassing voor de belastbare tijdperken die beginnen op of na 1 januari 2010.

Artikel 3 stelt dat het protocol een integrerend deel vormt van de overeenkomst. Het zal in werking en van toepassing blijven zolang de overeenkomst zelf van kracht of van toepassing blijft.

Het protocol werd opgemaakt in het Engels, het Frans, het Nederlands en het Deens. In geval van verschil tussen de teksten is de Engelse versie doorslaggevend. Bijgevolg wordt ook de Engelse tekst voorgelegd aan de leden van het Vlaams Parlement.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengde aard van het protocol

De ondertekening van het protocol vond plaats in Brussel op 7 juli 2009.

In zijn advies van 25 maart 2010 op vraag van de federale minister van Buitenlandse Zaken stelde de Raad van State, afdeling Wetgeving, dat het protocol een gemengd karakter heeft. Volgens de Raad van State behoren tot de ‘belastingen van elke soort en benaming’ ook de belastingen die worden geheven door de gemeenschappen en de gewesten op basis van de fiscale autonomie die hen wordt verleend bij artikel 170, §2, van de Grondwet.

Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter vast. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht, aangezien alle belastingen die zij heffen nu of later onder het protocol vallen.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief van 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

Op 9 februari 2011 vroeg de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën of de Deense overheid zich akkoord kon verklaren met de interpretatie van de Raad van State over het gemengde karakter van het protocol. In dat geval moet, zodra het protocol in werking is getreden, deze uitbreidende interpretatie worden geformaliseerd door een nieuwe overeenkomst tussen de bevoegde overheden, overeenkomstig artikel 25 van de overeenkomst van 1969, zoals gewijzigd. Op 16 februari 2011 antwoordde de deputy permanent secretary van het Deense Skatteministeriet dat Denemarken akkoord kan gaan met de interpretatie en het voorstel.

Aangezien de Vlaamse Regering van mening is dat het protocol van 1999 op zichzelf een gemengd verdrag naar intern recht uitmaakt, acht zij het nodig dat het Vlaams Parlement niet enkel zijn instemming verleent aan het protocol van 2009, maar ook aan het protocol van 1999.

Vermits de bepalingen van die protocollen zijn bestemd om te worden geïntegreerd in het dubbelbelastingverdrag, en deze bepalingen bovendien niet los van de andere verdragsbepalingen kunnen worden gelezen, heeft het geen zin enkel met die protocollen in te stemmen. Bijgevolg wordt instemming verleend met de overeenkomst van 1969, zoals gewijzigd door de protocollen van 1999 en 2009, met het protocol van 1999 tot wijziging en aanvulling van de overeenkomst en met het protocol van 2009 tot wijziging van de overeenkomst, zoals gewijzigd.

2. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV verwijst in het advies dat hij op 9 juli 2012 uitbracht over de dubbelbelastingverdragen tussen België en respectievelijk Denemarken, San Marino, Noorwegen, Oostenrijk, Finland, IJsland, Malta, de Tsjechische Republiek en Griekenland (advies 2012/15) naar eerder uitgebrachte adviezen over gelijkaardige verdragen. De Raad beperkt zich tot een aantal aandachtspunten met betrekking tot de inhoud van de voorliggende overeenkomsten en in het bijzonder de doorvertaling naar Vlaanderen.

De SARiV is van mening dat het dubbelbelastingverdrag met Denemarken van 1969, het protocol tot wijziging van 1999 en het tweede protocol tot wijziging van 2009, geen afzonderlijke toepassing vinden en daarom samen moeten worden goedgekeurd.

Verder wijst de Raad op het feit dat deze overeenkomsten worden aangevuld met briefwisseling waardoor de overeenkomsten door beide partijen ook van toepassing worden verklaard op de deelstaten. De Raad wijst ook op het feit dat de Deense overheid suggereert dat nog verdere afspraken moeten worden gemaakt om dit te formaliseren, maar dat hieromtrent nog geen bijkomende informatie in het dossier aanwezig was.

Verder stelt de adviesraad dat zowel de procedure van protocollen, aanvullende briefwisseling als sommige aandachtspunten – zoals onder meer de wijze waarop bepaalde termen uit het Frans werden vertaald – in het verleden reeds onderwerp uitmaakten van opmerkingen van de Raad (bijvoorbeeld advies 2012/2 over de buurlanden), die hij niet zal herenemen.

Vervolgens beveelt de Raad de Vlaamse Regering aan om, gelet op de toenemende fiscale autonomie van de Belgische deelstaten, de Europese en internationale (voornamelijk de OESO) ontwikkelingen op het vlak van fiscaliteit beleidsmatig nauwgezet te volgen. De Raad wil, gelet op zijn opdracht inzake ontwikkelingssamenwerking, de Vlaamse Regering ten slotte attent maken op een nieuw initiatief van de OESO dat de koppeling maakt tussen ontwikkelingssamenwerking en fiscaliteit. Mogelijk biedt dit domein ook kansen voor samenwerking en uitwisseling van ervaringen, nu Vlaanderen zelf zijn eigen belastingadministratie recent heeft uitgebouwd en deze ervaringen mogelijk kan delen met zijn partnerlanden in het Zuiden.

De Vlaamse Regering neemt akte van deze opmerkingen van de SARiV en stelt vast dat de adviesraad zich akkoord verklaart met het voorontwerp van decreet.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies.

Artikel 2 van het ontwerp van decreet werd aangepast zodat er enkel wordt ingestemd met het oorspronkelijke verdrag, zoals gewijzigd door beide protocollen en met het tweede protocol van 2009.

Het uitblijven van een formeel akkoord tussen de verdragspartijen over de uitbreiding van het toepassingsgebied tot de belastingen van de Belgische deelstaten belet niet dat er parlementaire instemming wordt gevraagd en gegeven voor voorliggende akten. Voorliggende akten worden ingevolge artikel 1 van het instemmingsdecreet immers al beschouwd als een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid. Deze visie wordt ondersteund door de beslissing van de Werkgroep Gemengde Verdragen en door de adviezen van de afdeling Wetgeving van de Raad van State. Die laatste heeft in 2010 in adviezen aan de federale overheid ook algemeen gesteld dat het potentieel gemengd karakter van een verdrag, zoals in casu kan worden afgeleid uit de bewoordingen in het protocol van 2009, gelijk staat met het effectief gemengd karakter ervan. Voor Denemarken heeft de supranationale regeling inzake uitwisseling van inlichtingen, zoals neergelegd in de recente Europese richtlijnen 2010/24/EU inzake invorderingsbijstand en 2011/16/EU inzake administratieve samenwerking, overigens toch voorrang op de regeling in (bilaterale) verdragen tussen EU-lidstaten.

Het aandachtspunt van de SARiV over het verband met het ontwikkelingsbeleid wordt door de Vlaamse Regering in overweging genomen.

3. Advies van de Raad van State

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 6 december 2012, met kenmerk 52.375/1, naar aanleiding van het voorontwerp van instemmingsdecreet, volgende opmerkingen.

De Raad van State merkt op dat de nieuwe regeling inzake de uitwisseling van inlichtingen (artikel 26 van de voorliggende overeenkomst, zoals gewijzigd door het protocol van 2009) algemeen is en dus niet beperkt wordt tot de personen bedoeld in artikel 1 van het verdrag en tot de belastingen vermeld in artikel 2 van het verdrag. Aangezien het dus om een dubbel gemengd verdrag gaat, kunnen onder ‘bevoegde autoriteit’ verschillende overheden in België worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat enerzijds, de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot welke instantie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en, anderzijds, de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt concreet voor om hierover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

Vervolgens merkt de Raad op dat het instemmingsdecreet aangevuld zou kunnen worden met normatieve bepalingen inzake administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en dwanguitvoering, indien wordt geweigerd mee te werken aan onderzoeksmaatregelen.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies van de Raad van State.

Voor het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen, plegen de Vlaamse overheid, de federale overheid en de andere gemeenschappen en gewesten sinds 2011 overleg. Dit heeft ertoe geleid dat twee ontwerpen van samenwerkingsakkoorden al in ruime mate zijn uitgewerkt, het ene samenwerkingsakkoord over het uitwisselen van fiscale inlichtingen en het andere ak-

koord over wederzijdse invorderingsbijstand. Het is de ambitie van de Vlaamse Regering dat beide samenwerkingsakkoorden samen met de gemengde belastingverdragen die nu al zijn ondertekend, in werking zouden treden.

Wat de suggestie van de Raad van State betreft tot aanvulling van het ontwerp van decreet over het sanctioneren van de weigering tot medewerking aan een fiscaal onderzoek, acht de Vlaamse Regering zulke aanvulling overbodig. Navraag leert dat op federaal niveau evenmin strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen worden opgenomen in de instemmingswetten. De reden hiervoor is dat de belastingadministratie voor het verkrijgen van de nodige informatie in principe gebruikmaakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien in het Wetboek van Inkomstenbelasting (WIB, 1992, hoofdstuk III. Onderzoek en controle, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen). Dit betekent dat bij een gebrek aan, of een gemis van medewerking de belastingadministratie de strafrechtelijke en administratieve sancties kan opleggen die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen ter zake (WIB, 1992, hoofdstuk X. Strafbepalingen, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen), alsook in het Strafwetboek (artikelen 220-224). Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing die door het WIB van 1992 wordt geregeld. Voor de eigenlijke gewestbelastingen, die op leegstand bijvoorbeeld, worden in het decreet ter zake enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet zijn geregeld, worden de regels van het WIB van 1992 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die de Vlaamse overheid zelf al int, bijvoorbeeld de verkeersbelasting en de belasting op inverkeerstelling, opgenomen in het Wetboek van de met Inkomstenbelastingen Gelijkgestelde Belastingen (WIGB), wordt in artikel 2, WIGB, een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 1992 van toepassing verklaard.

4. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

Het dagelijks bestuur van de SERV besliste tijdens zijn vergadering van 7 november 2012 om geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaal-economische impact voor Vlaanderen. De Raad van de SERV heeft deze beslissing op 12 december 2012 bekrachtigd. De Vlaamse Regering meent dat met deze beslissing is voldaan aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
1° de overeenkomst tussen België en Denemarken
tot het vermijden van dubbele belasting en
tot regeling van sommige andere aangelegenheden
inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen,
ondertekend te Brussel op 16 oktober 1969, zoals gewijzigd en aangevuld
door de protocollen van 27 september 1999 en 7 juli 2009,
2° het protocol tot wijziging van de overeenkomst, vermeld onder 1°,
ondertekend te Kopenhagen op 27 september 1999,
3° het protocol tot wijziging van de overeenkomst, vermeld onder 1°,
zoals gewijzigd, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

1° de overeenkomst tussen België en Denemarken tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 16 oktober 1969, zoals gewijzigd en aangevuld door het protocol, ondertekend te Kopenhagen op 27 september 1999, en door het protocol, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009;

2° het protocol, ondertekend te Kopenhagen op 27 september 1999, tot wijziging en aanvulling van de overeenkomst tussen België en Denemarken tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 16 oktober 1969;

3° het protocol, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009, tot wijziging van de overeenkomst tussen België en Denemarken tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 16 oktober 1969, zoals gewijzigd en aangevuld door het op 27 september 1999 te Kopenhagen ondertekende protocol.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

- 1° de overeenkomst tussen België en Denemarken tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 16 oktober 1969, zoals gewijzigd en aangevuld door het protocol van 27 september 1999, en door het protocol van 7 juli 2009;
- 2° het protocol, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009, tot wijziging van de overeenkomst tussen België en Denemarken tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 16 oktober 1969, zoals gewijzigd en aangevuld door het op 27 september 1999 te Kopenhagen ondertekende protocol.

Brussel, 22 maart 2013.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS